

TARP
meilės IR
MILIJONŲ

DOVILĖ KUČEVIČIENĖ

DOVILĖ KUČEVIČIENĖ

TARP
meilės IR
MILIJONŲ

Romanas

Dija

Ankstyvas rytas, vis lekiu, toks ritmas man tapo būtinybe. Kasdien atsikėlusi dumiu į paskaitas, po paskaitų bėgu į mažai apmokamą darbą, bet man, mergaitei iš provincijos, jis gyvybiškai būtinas.

Apsivelku gražiausius savo drabužius ir einu bandyti laimės į didelę įmonę. Darbo pokalbį organizavo mano grupiokė Sonata, ji pati ten dirba administratore ir, sužinojusi apie atsilaisvinusią darbo vietą, iškart pasiūlė mane. Nors jie ieško direktoriaus asistentės, aišku, ne visai tai, ko norėčiau, bet darbas su perspektyva, nemažu atlygiu, todėl, tikiuosi, pavyks.

Į didelį stiklinį pastatą Vilniaus centre, Konstitucijos prospekte, įeinu ryžtingai nusiteikusi, nors tokia toli gražu nesijaučiu. Liftu pakylu į devynioliktą aukštą,

atsivėrus vestibulio durims, mane pasitinka prabangi aplinka, visur balta, grindys ir tos balto marmuro, tik negausiai ištaigingais, masyviais baldais apstatyta aplinka mane palieka tiesiogine to žodžio prasme išsižiojusią iš nuostabos. Tokios prabangos man dar neteko sutikti, pasijaučiu kaip maža, pilka pelytė, kurią pasitinka ryškiomis lūpomis, aukšta, elegantiška, tamsiaplaukė administratorė Sonata, ji visada žavėjo elegancija ir rafinuotu skoniu. Bet darbe sutarėme kol kas niekam nesakyti, kad esame pažįstamos, jeigu nepasiseks, nebus apkalbų. Pasisveikinus esu palydima iki vadovo, kurio asistente ir turėčiau būti, kabineto.

– Direktorius prašo palaukti, gal kavos ar arbatos? – maloniai pasiteirauja Sonata ir nusišypso, juk žaidžiame nepažįstamąsias.

– Vandens, jeigu galima, – nedrąsiai atsakau į šypseną, gerklė iš baimės tikriausiai visiškai išdžiūvo.

– Prašom. – Ir tyliai pasilenkusi nuramina: – Nesinervink, viskas bus gerai, aš žinau. – Pastačiusi stiklinę vandens nueina į savo darbo vietą.

– Tikiuosi. – Ir, sudėjusi rankas maldai, jai padėkoju.

Kad tik pasisektų. Šio darbo man reikia kaip oro, mokslai beveik baigti, bet noriu toliau studijuoti, dėl neakivaizdinių studijų bendrabetį reiks palikti, kad

pirmo kurso studentai galėtų užkariauti sostinę, kaip ir aš apie tai svajoju metų metus. Todėl su dabartiniu atlygiu, norint likti gyventi Vilniuje, niekaip neišsisuksiu, o grįžti į močiutės sodybą nenoriu. Mūsų Anykščių miestelyje gražu, bet darbų nėra su žiburiu nerasi. Jaunimas ten neužsilieka.

– Prašome užėti, – nusišypso Sonata, taip lyg padrašindama mane.

– Ačiū, – atsistoju ir drebančiomis iš baimės ir nerimo kojomis pėdinu direktoriaus kabineto link.

Ižengus į kabinetą pirmiausia mane pasitinka neapsakomo grožio vaizdas pro langą. Kabinetas devynioliktame aukšte, ir tik dabar pastebiu, koks didingas Vilnius, nors dar tik kovo mėnuo ir po žiemos gamta dar tik kur ne kur ima busti. Nejučia pagalvoju, koks vaizdas akims atsivers vasarą. Kabinetas dar gražesnis ir išpūdingesnis nei vestibulis, galva sukasi nuo prabangos, nuo nerimo ir baimės dėl pokalbio.

– Prašau prisėsti, – administratorė parodo į kėdę šalia vadovo stalo. Apsidairau, nes direktoriaus, su kuriuo turėčiau kalbėtis dėl darbo, nematau. Lyg atspėjusi mano mintis, Sonata paaiškina: – Direktorius greit prisijungs, tik dabar atvyko ir kyla liftu, po minutėlės turėtų būti. – Linkteliau galvą, bet, nespėjusi pasigrožėti

vaizdu už lango, išgirstu žingsnius ir atsivėrus durims pamatau jį, direktorių. Aukštas, gal dviejų metrų ūgio, sportiškas, vilkintis prabangiu, tamsiu kostiumu, tamsaus gymio, juodais, tvarkingai kirptais plaukais vyras žengia link manęs.

– Laba diena, Dija, atleiskite už vėlavimą. Arėjas, – prisistato bosas, skvarbiomis, tamsiai mėlynomis akimis žiūrėdamas į mane.

– Laba diena, viskas gerai, neilgai teko laukti, – nedrąsiai nusišypsau. Prieš tokį aukštą vyrą jaučiuosi tarsi coliukė.

– Prašau, prisėskite, laukiu pasakojimo apie tave, – eidamas aplink stalą pasako. Rankoje atsineštą lagaminą pastato ant grindų.

– Ką konkrečiai norėtumėte išgirsti? – paklausiu ir, matydama jo pakeltą antakį, patikslinu: – Apie mano išsilavinimą, darbo patirtį? – nutylu.

– Pasakok viską, iš kur tu, ką baigusi, ką dirbi ir ko tikiesi dirbdama čia? – sako Arėjas ir įsmeigia savo tamsiai mėlynas, galias akis, jos mane baugina, tačiau kartu ir keistai traukia.

– Esu kilusi iš mažo provincijos miestelio, Anykščių. Į Vilnių atvykau studijuoti ekonomiką. Vilniaus universitete šie metai paskutiniai. Gegužę tikiuosi

apsiginti baigiamąjį darbą ir, jeigu viskas gerai, planuoju stoti į magistrantūrą. Beveik dvejus metus dirbu mažoje buhalterinių paslaugų įmonėje buhalterė. Tvarkau trylikos labai mažų įmonių apskaitą, nuo pirminių apskaitos dokumentų iki finansinės atskaitomybės. Darbas patinka, nes suteikia daug žinių. Bet mažai apmokamas, o galimybių augti įmonėje ir daugiau pasiekti nėra. Todėl noriu pabandyti įsidarbinti pas jus ir siekti karjeros jau šioje įmonėje. Gal atrodo, kad apskaita ir asistentės darbas neturi nieko bendra, bet greit įsisavinu žinias, esu atsakinga, punktuali, komunikabili, išmokčiau viską, ko reikia asistentės pozicijai užimti, – nežinau kodėl, bet paraustu ir nudelbiu akis, nes visos mano prakalbos metu būsimas direktorius, tikiuosi, kad būsimas, nenuleidžia savo skvarbių akių nė sekunde.

– Gerai, Dija, o kuo tu geresnė už kitas? – tokio klausimo nesitikėjau, todėl garsiai nugurgiu seilę ir ryžtuosi nekaltam melui.

Arėjas

Liko tik keli mėnesiai, ir prarasiu visas teises į tėvo milijoninį turtą. Ir kam jam reikėjo sugalvoti tuos saugiklius, kodėl jis manimi nepasitikėjo. Jam aš ir likau plevėsa, lakstantis nuo vienos merginos prie kitos, kuriam vakarėlių liūto vardas priklijuotas jau dešimtmečius. Ir nesvarbu, kad jau keli metai vadovauju didelei nekilnojamojo turto ir investicijų valdymo įmonei. Šią įmonę sukūriau pats, aišku, tėvo pažintys padėjo, bet tikėjau, kad įrodysiąs, kad pasikeičiau, kad surimtėjau, ir jo viso gyvenimo darbo tikrai neiššvaistysiu per dieną. Bet jis taip ir išėjo iš šio pasaulio nepakeitęs testamentą ir nuomonės apie mane. Aišku, mano pamotei Jūratei ir jos netikėlei dukrai Jurgitai tai tik į naudą, jos skaičiuoja minutes, kada mano tėvo turtas atsidurs

jų rankose. Tėvo verslas nebuvo visiškai švarus, todėl jo akcininkai, jeigu juos galima taip pavadinti, nenori, kad viskas pereitų į mano rankas, nes žino, kad jų gyvavimo era su ta pačia diena pasibaigtų, o Jūrātės valdymo stiliukas jiems patinka. Nė velnio, aš turiu planą, slaptą planą, kurį įgyvendinsiu, tik reikia surasti, kas man padėtų.

Lekiu į darbą, kaip visada, viršydamas greitį, bet lėčiau važiuoti nemoku, dabar manęs laukia pokalbiai ir naujos darbuotojos paieškos. Rita, kuri buvo mano dešinioji ranka ne vienus metus, įsimylėjo italą ir metusi darbą iškeliavo laimės ieškoti, na lai, susirasiu kitą...

Skubėdamas įsiveržiu į savo kabinetą ir pamatau ją! Liekna, dailių kūno formų, mažutė lyg coliukė, bet man tokios patinka, ilgakasė blondinė, didelėmis, išraiškingomis, bailiomis akimis bei nepaprastai seksualiomis lūpomis... taip, žinau, tai ji, kuri man reikalinga, nežinau, iš kur, bet čia būtent ji, mano slaptojo plano vykdytoja, bet ji dar to neįtaria. Jaunutė, kukli, paprasta, bet be galo graži. Jos kuklus apdaras, juodas griežto kirpimo sijonas, balta palaidinė su kaspinėliu prie kaklo ir į arklio uodegą surišta ilga kasa daro panašią į mokyklinukę. Pasakodama apie save kelis kartus nurausta, jos naivumas mane žavi, ji net

pati neįtaria, kaip ji man reikalinga ir koks galingas įrankis bus prieš pamotę ir tėvo akcininkų gaują. Tikiuosi, ji sutiks, nors, aišku, visko jai tikrai neatskleisiu. Ir jau dabar paleisti jos negaliu, todėl sprendžiu akimirksniu.

– Dija, kada galite pradėti pas mus dirbti? – klausiu, nevyniodamas į vatą.

– Manau, pranešus dabartinei vadovybei, po keturiolikos darbo dienų pagal įstatymą, nebent darbdavys išleistų anksčiau, bet abejoju, kad sutiktų, – vėl nuraušta. – O tai reiškia, kad jūs mane priimate? – lyg susigėdusi nedrąsiai paklausia.

– Taip, Dija, tu priimta ir, manau, nustebsi, bet greičiau pavyks pradėti darbus čia. Tačiau tu nebūsi vienintelė mano asmeninė asistentė, tai nenustebk, jūs būsite dvi. Tikiuosi, šiandien surasiu ir antrą, – nusišypsau jai. – Dija, o kur šiuo metu gyveni, patogiu bus vykti į darbą?

– Taip, šiuo metu gyvenu Saulėtekyje, universiteto bendrabučiuose, bet studijoms pasibaigus birželį teks išsikelti. O jau tada žinosiu, kur patogiau bus ieškoti būsto, – nusišypsavo droviai. – Ačiū jums, labai norėjau čia dirbti, bet nesitikėjau, kad viskas taip greit, – nutyla, nes vėl raudonis puošia skruostus.

Skaitykite likusius
274 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Meilė ar milijonai? O gal slaptas planas padėtų gauti VISKĄ?

Didelės ir sėkmingos įmonės vadovas Arėjas ieško asistentės. Į darbo pokalbį atvyksta Dija – skaudžių gyvenimo išbandymų patyrusi drovi ekonomikos studentė, kuri tikisi, jog didesnis atlyginimas padės tęsti studijas ir užsitikrinti saugią ateitį.

Vos atsidūrusią prabangiame darbo kabinete, Diją nustebina būsimo vadovo išvaizda – jaunas vyras spinduliuoja galia ir žavesiu, kuriam neįmanoma atsisipirti. O jo pasiūlymas jaunai merginai – iš pamatų sudrebina jos pasaulį. Norėdamas gauti neseniai mirusio tėvo palikimą Arėjas privalo įvykdyti kelias ypatingas sąlygas, tarp kurių – vesti iki 33 metų. Laikas tiksi, tad vyras, vos išvydęs Diją, apsisprendžia – jis padarys viską, kad įtikintų ją imtis apgaulės ir už jo ištektėti.

Pasiekęs tikslą, Arėjas skuba parengti sutartį. Deja, yra punktų, į kuriuos Dija neatkreipia dėmesio. O Arėjo pamotė su dukra tik ir laukia progos apnuodyti Dijos gyvenimą, kuriame užgimsta stiprūs jausmai vyrui, įkalbėjusiam ją dalyvauti skandalingoje avantiūroje. Ji dar nežino, kad vyras nuslėpė nuo jos tai, kas svarbiausia...

Iš pradžių vos rusenusi simpatija tarp Arėjo ir Dijos netrukus suliepsnoja beprotiška aistra, o likimo išdaigos priverčia žengti itin drąsius žingsnius. Kokius likimo smūgius įsimylėjęliams teks ištverti? Ką dėl pasakiškų turtų yra pasirengusi padaryti Arėjo pamotė ir kokius sąjungininkus ji pasitelks? Ar neteks Arėjui rinktis – tikroji meilė ar visą gyvenimą vilioję milijonai?

PIRK PIGIAU!

STIPRIŲ JAUSMŲ IR PAVOJŲ KUPINA MEILĖS ISTORIJA

Jei jums patiko tokie meilės romanai kaip „Isimylėti pavojinga“, „Pasakyk taip“ ar „Gundantis pasiūlymas“, privalote perskaityti ir romaną „Tarp meilės ir milijonų“.

ISBN 978-609-484-533-8

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio knyga

Elektroninė knyga

Viršelio nuotraukos: iStockphoto
Skaitmeninis žmogus yra gražus